

ת"פ 8869/11/19 - מדינת ישראל נגד ספיר כהן, ע"מ - ניתן גזר דין

בית המשפט המחוזי בחיפה

05 מאי 2021

ת"פ 8869-11-19 מדינת ישראל נ' כהן ואח'

לפני כבוד השופט אמיר טובי

המאשימה

נגד

הנאשמות

1. ספיר כהן,

2. ע"מ - ניתן גזר דין

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד אבי אור-זך

ב"כ נאשמת 1: עו"ד יובל זמר ועו"ד שלי פדלון-ארבל

ב"כ נפגעת העבירה א.א: עו"ד טלי איזנברג

נאשמת 1 בעצמה

גזר דין

ההליך וכתב האישום

1. הנאשמת 1 (להלן: "הנאשמת") הורשעה בעבירה שיוחסה לה בכתב האישום - התעללות בקטין על ידי אחראי, עבירה לפי סעיף 368ג סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

יצוין כי הנאשמת הודתה בעובדות כתב האישום, כאשר טענתה היחידה הייתה שעובדות אלו אינן מגלות את העבירה בהוראת החיקוק המיוחסת לה, קרי עבירת התעללות אלא עולות לכל היותר, כדי עבירת תקיפה. טענה זו נדחתה במסגרת הכרעת הדין שניתנה על ידי ביום 7.12.2020.

2. בעובדות כתב האישום נאמר כי בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום, עבדה הנאשמת כמטפלת בכיתת התינוקיה בגן "הכוכבים של טל" בחיפה (להלן: "הגן"), והיתה אחראית על הפעוטות ששהו בגן, ועל הטיפול בהם.

3. על מעשי הנאשמת, ועובדות כתב האישום, עמדתי בהרחבה במסגרת הכרעת הדין, ומשכך אינני רואה מקום לחזור על הדברים. אציין בקצרה כי מעשי הנאשמת כללו התעללות גופנית ונפשית בפעוטות, אשר

עמוד 1

באה לידי ביטוי במעשי אלימות מרובים כלפיהם. הנאשמת סטרה לפעוטות, הכתה אותם על פניהם, משכה אותם בשערם, בעטה בראשם, דרכה עליהם ונהגה בהם באכזריות, חרף גילם הרך.

4. בהמשך להרשעתה, נעתרתי לבקשת סנגורה והוריתי על הפנייתה של הנאשמת לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינה, בטרם שמיעת טיעוני הצדדים לעונש.

תסקיר שירות המבחן

5. בתסקיר שירות המבחן מיום 10.3.2021 צוין כי הנאשמת בת 29, נשואה ואם לשני ילדים בני שנתיים ותשעה חודשים, עבדה בגן משך מספר חודשים, אך פוטרה עם פתיחת ההליך בתיק דנא, על רקע העבירות בהן הורשעה. צוין כי מאותו שלב הינה מובטלת ובעלה הנו המפרנס היחיד של המשפחה.

על מנת שלא לפגוע בפרטיותה של הנאשמת, אציין רק כי הנאשמת גוללה בפני שירות המבחן את נסיבות חייה המורכבות, ועמדה בין היתר על המצב הכלכלי, הרפואי והנפשי שלה ושל הוריה. במקביל, תיארה הנאשמת קשר זוגי תקין עם בעלה, והדגישה את התמיכה שהוא מעניק לה מאז מעורבותה במעשים בגנים הורשעה.

6. קצינת המבחן ציינה כי מעיון בגיליון רישומה הפלילי של הנאשמת עולה כי אין לחובתה הרשעות קודמות כלשהן, ומלבד התיק הנוכחי לא פתוחים נגדה תיקי מב"ד נוספים.

7. בהתייחסותה לעבירות בהן הורשעה, לקחה הנאשמת אחריות פורמלית על מעשיה, אם כי בלטו קשיים בנשיאת המעשים והברוטליות המשתקפת מהם. בשיחה עם קצינת המבחן תיארה הנאשמת את כעסה כלפי הנהלת הגן, אשר הכריחה אותה להגיע לעבודה ביום מחלה, ותלתה את מעשיה כלפי הפעוטות בתסכולה מהתנהלות זו. הנאשמת שללה התנהגות אלימה מכל סוג בעבר, וציינה בפני שירות המבחן כי האירועים מושא תיק זה אינם מאפיינים את התנהלותה הכללית, המקצועית או האימהית.

8. עוד עמדה הנאשמת על הביקורת הקשה, היחס המתלהם והנידוי החברתי בסביבת מגוריה והשיימינג ברשתות החברתיות, אותם ספגה, ואשר הובילו להסתגרות בביתה, לשקיעתה במצב רגשי קשה עד כדי הזדקקות לטיפול ותמיכה. שירות המבחן ציין כי משיחה שקיים עם העו"ס הקלינית המטפלת בנאשמת, עלה כי זו הגיעה בקביעות לטיפול ושיתפה באופן כן ופתוח בקשייה, אם כי הטיפול נקטע בעקבות פרוץ משבר הקורונה ובעקבות לידת בתה כחודשיים לאחר מכן. צוין כי שירות המבחן והגורם המטפל החליטו על הארכת הטיפול למשך מספר חודשים נוספים, כאשר בהמשך תשולב הנאשמת בטיפול קבוצתי המיועד למטפלות/ סייעות שפגעו בילדים בעת ביצוע עבודתן.

9. שירות המבחן ציין כי הנאשמת לקחה אחריות מילולית על מעשיה וגילתה מצוקה וחרטה ממשית על פוגענותה, אם כי ניכרים פערים בין תפיסתה העצמית המתפקדת והשמורה, לבין אופיים המתעלל של מעשיה. הרושם שהתקבל מהמפגש עם הנאשמת הוא כי מדובר באישה בעלת יכולות תפקודיות והיעדר קווים אלימים מושרשים. יחד עם זאת, נסיבות חייה, שאינן רואה כאמור מקום לפרטן, הובילו אותה לסגל אופי קונפורמיסטי ומרצה, אשר לעיתים גובה מחיר אישי המקשה על הנאשמת לבטא את עצמה במצבי דחק ותסכול.

10. בבואו להעריך את הסיכון להישנות מעשים דומים בעתיד אל מול סיכויי השיקום של הנאשמת, ציין שירות המבחן כי הפרמטרים שנבדקו על ידו מעידים על רמת סיכון נמוכה להתנהלות אלימה בעתיד, וכן כי מידת החומרה הצפויה של תוצאות האלימות במידה והנאשמת תחזור לבצע עבירות, צפויה להיות נמוכה.

11. נוכח לקיחת האחריות והחרטה על מעשיה אותם ביטאה הנאשמת, ולאור הזדקקותה לטיפול על רקע מעורבותה במעשים מושא תיק זה, המליץ שירות המבחן על העמדת הנאשמת בצו מבחן למשך שנה וחצי, במסגרתו היא תמשיך בקבלת הטיפול אותו היא מקבלת כיום ובנוסף תשולב בקבוצה טיפולית ייעודית לגנות או סייעות שפגעו בתינוקות ופעוטות במסגרת עבודתן. שירות המבחן ציין כי שילובה של הנאשמת בטיפול, לצד ענישה קונקרטי, יפחית את הסיכון להישנות עבירה דומה בעתיד ויחדד עבור הנאשמת את חומרת מעשיה. בהתייחסו לענישה הקונקרטי, המליץ שירות המבחן על הטלת מאסר שירוצה בעבודות שירות, וכן מאסר מותנה ופיצוי למתלוננים.

הראיות לעונש

12. מטעם המאשימה העידו שניים מהורי הפעוטות שהיו קורבן למעשיה של הנאשמת.

13. אביה של הפעוטה א.א. העיד כי מאז האירועים מושא כתב האישום חייו וחיי אשתו הפכו לסיוט מתמשך. הלה ציין כי במהלך חצי השנה שחלפה מאז קרות אותם אירועים, בתו לא חזרה לכל מסגרת ונאלצה להיוותר עם הוריה בבית. האב תיאר כי בתו הפעוטה הייתה צורחת במהלך כל היום ואף מתעוררת בבהלה משנתה בלילה וכי מאז ההתעללות בה הוא אינו מסוגל לשמוע את ילדיו בוכים. העד הוסיף כי מאז שנחשף למעשי ההתעללות של הנאשמת הוא סובל מפוסט טראומה המלווה אותו ותמשיך ללוות אותו למשך שארית חייו. לדבריו, מעשיה של הנאשמת הובילו לכך שהוא ורעייתו איבדו את אמון במערכות החינוך הפועלות, ועקב כך התקשו באופן ממשי למצוא לבתם מסגרת חינוכית. בסיכומו של דבר, בקש אבי הפעוטה לאמץ את העונש שהתבקש על ידי המאשימה.

14. אמה של הפעוטה ל.כ. הקדימה וציינה כי זוהי ההזדמנות הראשונה שניתנת לה ולפעוטות להשמיע את זעקתם. האם סיפרה כי לפני כשלוש שנים, בעודה בהריון, היא נחשפה בחדשות לאירוע מטלטל שבו נרצחה פעוטה על ידי סייעת בגן. מאז אותו מקרה היא הבטיחה לעצמה שתשמור על ילדיה מכל משמר

ולא תאפשר כל פגיעה בהם. לצערה, בחודש אפריל 2019 השתנו חייה מקצה לקצה, שעה שנחשפה לסרטונים המתעדים את מעשי הנאשמת כלפי בתה הפעוטה, שהייתה אז בת חצי שנה, ואינה מסוגלת לדבר או לספר על שאירע. האם תארה את האלימות והתוקפנות של הנאשמת כלפי בתה, כפי שהשתקפו מן הסרטונים שהוצגו בפניה, אשר רק באורח נס לא הובילו למוות. במעשיה, רצחה הנאשמת, שבידיה הופקדו חיי פעוטות, שש משפחות, אשר גילו כי המקום שהיה אמור להיות הכי בטוח בעבור ילדיהם התגלה כמקום הכי עוין.

האם סיפרה כי מאז שהיא ובעלה גילו את מעשי הנאשמת הם סובלים מטרומה, חרדות ופחדים, ואף חוו משבר בזוגיות. צוין כי אביה של ל.כ. עבר טיפולים פסיכולוגיים, וכי אין ספק שגם לבת הפעוטה נגרמו נזקים בתחום הנפשי. העדה סיפרה כי מאז אירועי האלימות שחוותה בתה היא אינה מאמינה עוד באיש, וכי היא מצויה תחת חרדה שאירועים מסוג זה יפגשו אותה שוב. האם הגישה מכתב חתום על ידה (מע/1), המהווה למעשה חזרה על הדברים שנשמעו בעדותה בבית המשפט. במכתבה היא בקשה להשית על הנאשמת עונש מאסר מאחורי סורג ובריה, וזאת כדי למגר את תופעת ההתעללות בקטינים בידי מי שאמונים על טובתם, ועל מנת שפעוטות בגיל הרך יזכו לביטחון, הגנה ואהבה.

15. לבד מהעדים הנ"ל, הציגה המאשימה מכתבים מטעם הוריהם של ארבעת הפעוטות האחרים שצינו בכתב האישום, ונפגעו ממעשיה של הנאשמת. אותם מכתבים סומנו במקובץ מע/2.

א. הורי הפעוט ע.כ. ציינו כי הכניסו את בנם לגן בעודו בן ארבעה חודשים מתוך אמונה ותקווה שהמקום יהיה עבורו מקום בטוח, אוהב ומגן. לצערם, לאחר שצפו בסרטונים המתעדים את האלימות שחוהה בנם, הם נותרו עם טראומה, עצב וכעס גדול, בין היתר משום שלא יכלו לסייע לו ולהגן עליו בזמן שהיה זקוק להם. ההורים עמדו על האלימות הברוטלית שבה נקטה הנאשמת, אשר פגעה בתינוק חסר ישע שלא עשה דבר לאיש, וביקשו מבית המשפט להטיל עליה את העונש הכבד ביותר שהחוק מאפשר. זאת, בין היתר על מנת להרתיע מטפלות אחרות מפני התנהגות פסולה מעין זו בה נקטה הנאשמת ולמנוע מהורים אחרים את הסבל שנגרם להם.

ב. הורי הפעוט ל.א. ציינו במכתבם כי בימים שלפני גילוי מעשי הנאשמת ועד כשבועיים לאחר היציאה מן הגן, בנם היה מתעורר באמצע הלילה בבעתה, וחוזר לישון רק לאחר שנעטף בחום. רק בדיעבד הבינו ההורים כי המקור לכך נעוץ במעשי הנאשמת ולא בחולי. נאמר כי בנם הפעוט סובל מחרדות קשות ומרתיעה מזרים בכלל, ומנשים בפרט, וכי עד היום איננו מוכן לשהות בקרבת סבותיו ואף מתנגד שאלו יישאו אותו על ידיהן. בנוסף צוין כי התאקלמותו של הפעוט בגן חדש הייתה ארוכה למדי ורצופה בקשיים. הורי הפעוט ביקשו להבהיר כי אינם מבקשים נקמה, אלא צדק, וכי זה יעשה רק לאחר שהנאשמת תקבל את העונש הראוי בגין מעשיה. לדבריהם האירועים שתועדו הינם רק חלק מהמעשיים הנוראיים אותם ביצעה הנאשמת, שכן ניכר כי מדובר בדפוס התנהגות של מתעללות.

ג. הורי הפעוט א.פ. ציינו במכתבם כי בנם נשלח לגן לאחר התרשמות חיובית מהצוות, מהמקום וכיו"ב. צוין כי למראית עין, הראתה הנאשמת יחס חם ואוהב כלפי הפעוט, ובהזדמנויות שונות היה נדמה שזו טיפלה בבנם ברוך ובנעימות, דבר שיצר אצלם תחושת ביטחון. ההורים סיפרו כי באחד הימים הם הבחינו בסימנים שהופיעו על פניו של בנם, הדומים לסימני שינה. עם חזרתם הביתה, ובמהלך כל סוף השבוע, הבחינו ההורים כי בנם אינו רגוע. על הסיבות לכך נודע להם כשבוע לאחר מכן, כאשר צפו בסרטונים המתעדים את האלימות שננקטה כלפיו, אשר רק באורח נס לא פגעה בו בהיבט הפיזי. ההורים ציינו כי מאז אותו יום השתנו חייהם והם איבדו את אמונם במערכת החינוך. לדבריהם, הם מצאו גן קרוב למקום עבודתה של האם, בו נהגו לערוך ביקורי פתע על מנת לוודא כי בנם בטוב.

הורי הפעוט ביקשו מבית המשפט להשית על הנאשמת את העונש המרבי המתאפשר במסגרת החוק, וזאת כדי לעשות צדק עם הפעוטות ועל מנת שהדבר ישמש גורם הרתעה למטפלות מתעללות אחרות.

ד. הוריה של א.ב. ציינו במכתבם כי סמכו על הנאשמת שתשמור על בתם הפעוטה, כאילו היתה בתה. לדבריהם, מהרגע שבו צפו בסרטונים ונחשפו להתעללות הנוראית שחוותה בתם, השתנו חייהם באחת. הם עמדו על הסבל והכאב הרב שפקד אותם, אשר הדיר שינה מעיניהם, פגע בתפקודם וגרם להם לחצים נפשיים וחרדות. צוין כי אביה של הפעוטה אובחן לאחר גילוי מקרי ההתעללות כחולה סכרת, וכי נמסר לו שהדבר נובע מלחצים נפשיים בהם הוא נתון.

ההורים ציינו כי מאז האירועים מושא כתב האישום בתם הפעוטה ישנה עמם בחדר, וכי היא נרתעת מאנשים זרים. גם הורי הפעוטה א.ב. ציינו כי הם נוהגים לפקוד את המסגרת החדשה בה שולבה בתם ולערוך במקום ביקורי פתע, וכי הם מקפידים לצפות במצלמות האבטחה כדי להפיג כל חשש בנוגע לאופן הטיפול בבתם. ההורים בקשו אף הם להשית על הנאשמת מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, בין היתר על מנת להרתיע מטפלות אחרות מלנהוג בצורה מתעללת בפעוטות תחת השגחתן.

16. מטעם ההגנה הוגשו מסמכים רפואיים המתייחסים למצבה הרפואי והנפשי של הנאשמת (נע/1), שמפאת צנעת הפרט לא אפרט את האמור בהם. כן הוגשה כרזה שהופצה בשכונת מגוריה של הנאשמת (נע/2) המתייחסת אליה כמפלצת המתעללת בתינוקות חסרי ישע. עוד הציגה ההגנה צילומי מסך המתעדים פרסומים שונים ברשתות החברתיות (נע/3), שכללו, בין היתר, תמונות של הנאשמת ושל בתה, בהם הוטחו בנאשמת אמירות ועלבונות קשים.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

17. המאשימה עמדה על הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו ממעשי הנאשמת, ובראשם ההגנה על שלומם הפיזי והנפשי של הפעוטות, על כבודם ועל הפגיעה באמון הוריהם והציבור בגננות ובמטפלות. נטען כי פסיקת בית המשפט העליון מחייבת את בתי המשפט להעביר מסר ברור, נחרץ וחד משמעי שיש בו התוויה

של נורמות התנהגות ראויות, וזאת על דרך של ענישה מחמירה שיש בה כדי להרתיע מפני שימוש בכח אכזרי כלפי חסרי הגנה וחסרי ישע. המאשימה הוסיפה כי המחוקק עצמו עמד על כך שהגיעה העת להחמיר בענישה במקרים כגון דא, והפנתה בהקשר זה לתזכיר חוק העונשין (החמרת הענישה בעבירות אלימות נגד קטין או חסר ישע), התש"ף - 2020.

18. בהתייחסה לחומרת מעשיה של הנאשמת, ציינה המאשימה כי מעשים אלו אשר חזרו על עצמם, התאפיינו באלימות ואכזריות קשה כלפי הפעוטות, ונעשו תוך ניצול לרעה של כוחה ומעמדה של הנאשמת אל מול נפגעי העבירה. צוין כי מדובר בתופעה מכוערת שלדאבון הלב הפכה למכת מדינה. כן עמדה המאשימה על פוטנציאל הנזק הרב הגלום במעשי הנאשמת, וזאת כאשר אלו הופנו כלפי פעוטות בני פחות משנה, שאיבריהם וראשם רגישים במיוחד. המאשימה הוסיפה וטענה כי מעשים אלו היו עלולים להסתיים בנזק פיזי צמית לפעוטות ואף להוביל חלילה לקיפוח חיים. זאת, לצד הנזקים הנפשיים ארוכי הטווח שיש להניח כי נגרמו לפעוטות והוריהם.

19. המאשימה הפנתה לפסיקה המשקפת לשיטתה את מדיניות הענישה הנוהגת במקרים כגון דא, בה נקבעו עונשים הנעים בין 12 ל- 24 חודשי מאסר בפועל, כאשר בהתחשב בשיקולים שנקבעו בחוק העונשין, היא סבורה כי מתחם העונש ההולם בענייננו עומד על 2-4 שנות מאסר בפועל.

20. באשר לחריגה ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום, סבורה המאשימה כי אין כל מקום לעשות כן, הואיל ולא מתקיימים התנאים המצטברים הקבועים בחוק העונשין.

לגבי הסדר הטיעון שנחתם עם הנאשמת האחרת, טענה המאשימה כי אין להשוות בין השניים, הן משום שהנאשמת האחרת הורשעה בעבירת תקיפה, שחומרתה ועונשה פחותים מהעבירה בה הורשעה הנאשמת דן, והן משום שקיים הבדל ניכר בין מעשי הנאשמת לבין האחרת, גם מבחינת מספר המקרים וגם מבחינת חומרת התקיפה והאלימות בכל אחד מהם.

21. המאשימה בקשה לגזור על הנאשמת עונש מאסר בפועל המצוי בחציו של המתחם לו עתרה. זאת, בין היתר, נוכח העובדה שהנאשמת לא נטלה אחריות מלאה ואמתית על מעשיה והפנתה אצבע מאשימה כלפי הנהלת הגן ואף טענה בתחילת ההליך שמעשיה אינם עולים כדי עבירה פלילית; וכן בהתחשב בכך שהיא לא עשתה מאמץ לתקן תוצאות מעשיה או לפצות על הנזקים שגרמה. כן ביקשה המאשימה להטיל על הנאשמת מאסר מותנה ופיצוי כספי לטובת הורי הפעוטות.

22. בפתח טיעוניו, ציין הסנגור שאין חולק כי מעשי הנאשמת המתוארים בכתב האישום הינם חמורים ומעוררים שאט נפש. יחד עם זאת, הוא ביקש להדגיש כי מדובר במעשים המתייחסים ליום אחד, ולפרק זמן של שעות ושבע דקות, וזאת חרף העובדה שנתפסו חומרים המתעדים כשערה ימים מלאים. נטען כי בכל יתר הזמן לא נצפו מעשים דומים, אלא להפך. נצפתה מטפלת אוהבת, חמה ואכפתית. הסנגור טען שאין לו או

לנאשמת תשובות מה הביא אותה לנהוג כפי שנהגה במהלך אותן שעותיים, וכי אף תסקיר שירות המבחן אינו מספק מענה מדוע התנהלה הנאשמת באותו אופן.

23. בהתייחס למדיניות הענישה הנוהגת, ביקש הסנגור להסתייג ממתחם הענישה אליו עתרה המאשימה. צוין כי אותו מתחם מעולם לא אושר, וכי הפסיקה אליה הפנתה המאשימה, עליה התבסס בין היתר הסנגור בעצמו, מבחינה בצורה ברורה בין התעללות בקשישים חסרי ישע לבין התעללות בפעוטות. חרף הרציונל הזה בין שני המקרים, אשר נכנסים תחת אותו סעיף בחוק העונשין, הרי מקום שדובר בהתעללות בקשישים הטילו בתי המשפט עונשים חמורים באופן משמעותי ממקרים שעסקו בהתעללות בפעוטות.

24. הסנגור בקש לאבחן את פסקי הדין אליהם הפנתה המאשימה, בציינו כי אלו מתייחסים לאירועים חמורים בהרבה מהאירועים בגינם הורשעה הנאשמת בהליך דנן. זאת, הן מבחינת התקופה במהלכה התרחשו אותם אירועים, והן מבחינת חומרתם של מעשי התקיפה. לטענתו, מתחם הענישה הראוי וההולם בעניינה של הנאשמת, נע בין 9 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 30 חודשי מאסר בפועל.

25. ב"כ הנאשמת טען כי יש לזקוף לזכותה של הנאשמת את הודאתה במעשיה ואת נטילת האחריות עליהם. לדבריו, חרף ההשגות שעלו ביחס לניסוח כתב האישום, בין היתר בנוגע לדיוק בתיאור המעשים, החליטה הנאשמת שלא לנהל את המשפט ולא להעיד את הורי הפעוטות שסבלו דיים. הטענה היחידה שהייתה בפיה הייתה טענה משפטית אשר אינה נוגעת לעובדות כתב האישום.

בהקשר זה, הפנה הסנגור לתסקיר שירות המבחן שם צוין כי הנאשמת לקחה אחריות על מעשיה, וגילתה מצוקה וחרטה ממשית. נטען כי השימוש במינוח אחריות "מילולית" בתסקיר איננו מלמד כי הנאשמת לקחה אחריות מהשפה אל החוץ, אלא שחרף הקושי שחוותה, היא אמרה בקולה לקצינת המבחן כי היא מודעת למעשיה ולזכות אחריות עליהם.

26. בנוסף, ביקש הסנגור להביא בחשבון את נסיבות חייה של הנאשמת, עליהם עמד שירות המבחן בהרחבה בתסקירו. נטען כי חרף אותן נסיבות הצליחה הנאשמת לפלס את דרכה בעולם, ולקיים חיים נורמטיביים עם רצף תעסוקתי.

27. הסנגור הפנה לראיות שהוגשו מטעם ההגנה המלמדות על השיימינג שנעשה לנאשמת, המחאות שהופנו כלפיה והאיומים על חייה. נטען כי הנאשמת אמנם שהתה במעצר ולאחר מכן במעצר בית במשך תקופה קצרה, אך בפועל היא כבר כמעט שלוש שנים במעצר בית מלא ומוחלט, אשר נגזר עליה על ידי הציבור והרשות החברתית.

28. בית המשפט התבקש על ידי ההגנה להביא בחשבון את העובדה שהנאשמת הינה אם לשני פעוטות, כאשר הקטנה שבהם הינה בת כתשעה חודשים. נאמר כי אם היא תישלח למאסר, לא יהיה מי שידאג לבנותיה,

שכן בעלה של הנאשמת הינו מפרנס יחיד העובד מבוקר עד ערב, ואילו אמה איננה מסוגלת להתפנות לטיפול בבנות.

29. על יסוד האמור, ביקש הסנגור למקום את עונשה של הנאשמת ברף התחתון של המתחם אליו עתר, וזאת בעיקר בשל פרק הזמן הקצר מאד שבו האירועים מושא כתב האישום התרחשו. נטען כי ככל שבית המשפט יקבע שהרף התחתון של מתחם העונש עולה על תשעה חודשים ראוי לחרוג מאותו מתחם משיקולי שיקום.

דברה האחרון של הנאשמת

30. הנאשמת פנתה להורי הפעוטות וביקשה את סליחתם. היא התנצלה על מעשיה, ציינה כי היא מתחרטת על כל מה שעשתה ומבינה את חומרת הדברים, אך מקווה שיום אחד יוכלו למצוא בלבם מקום לסליחה ומחילה. הנאשמת ביקשה מבית המשפט להתחשב בה, בין היתר לאור העובדה שהיא אמא המטפלת בשתי בנות. היא ציינה כי לאור האירועים שהתרחשו, לא זו בלבד שנמנעה ממנה האפשרות לעבוד, אלא שהיא אף אינה יכולה לצאת לרחוב. שליחתה למאסר, כך לדבריה, תוביל למצב שלא יהיה מי שיטפל בבנותיה.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה ההולם

31. הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה בה הורשעה הנאשמת הם הערכים של שלמות גופם, בריאותם וכבודם של הפעוטות, נפגעי העבירות וכן הפגיעה באמון הורי הפעוטות והציבור בכללותו בגננות ובמטפלות.

על ערכים אלו עמד בית המשפט המחוזי (ב"ש) בת"פ 1465-07-17 **מדינת ישראל נ' בוקשטיין** (3.5.2018) בציינו:

"תינוק הוא בראש ובראשונה אדם, גם אם הוא עדיין קטן מאוד. פגיעה בגופו ובנפשו פוגעת באותם ערכים הנפגעים מפגיעה בכל אדם, לאמור, שמירת הגוף, שמירת החיים, והזכות לחיות בשלווה מבלי להיפגע על ידי אחר. בהתחשב בגילו הרך של הפעוט, בחוסר הישע שלו, ובהיות הנאשמת המטפלת שלו, שאמורה להשגיח עליו, לדאוג לו ולטפל בו, הרי שמעשי הנאשמת פגעו גם בערך האמון במטפלות, החמלה כלפי תינוקות והאחריות כלפי הפעוט והוריו".

32. מעשיה של הנאשמת, כפי שתועדו במצלמת האבטחה מעוררים שאט נפש וחלחלה והצפייה בהם קשה ומקוממת. הנאשמת סטרה לפעוטות, משכה אותם בגסות ובאכזריות, מידם, מרגלם ומשערות ראשם, כיסתה את פניהם בחיתול בכוח, בעטה בהם וגילתה במעשיה רשעות ואכזריות כלפי פעוטות חסרי ישע. ניתן

להבין את זעקת ההורים אשר הפקידו בידי הנאשמת את היקר להם מכל, מתוך אמונה כי תדאג לילדיהם ותעניק להם טיפול מיטיב, רגיש ומסור ותחת זאת גילו, לדאבון הלב, את המראות והמעשים המחרידים בגינם הועמדה הנאשמת לדין.

33. בבואי לקבוע את מתחם העונש ההולם, נתתי דעתי לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. בתוך

כן ראיתי ליתן דגש למידת האכזריות, הטלת האימה, הביזוי וההשפלה הנשקפים ממעשי הנאשמת, וכן לניצול פערי הכוחות בינה לבין הפעוטות חסרי הישע, שעל שלומם וביטחונם היא הופקדה. עמדתי על היבט זה בהרחבה במסגרת הכרעת הדין, ואינני רואה צורך לחזור על הדברים פעם נוספת.

34. בחנתי את הנזקים שנגרמו בפועל, הן לפעוטות והן להוריהם, ואת אלו שהיו עלולים להיגרם כתוצאה מהתעללותה של הנאשמת.

כתב האישום אינו מלמד, אמנם, על פגיעות פיזיות שנגרמו בפועל לקורבנות העבירה, אך יש יסוד להניח כי מעשי הנאשמת נצרבו היטב בנפשם של אותם פעוטות רכים, בני פחות משנה. במקום לזכות ביחס חם ואוהב, ולרכוש חוויות חיוביות ומחזקות, נקלעו הפעוטות לאירועים מתועבים וחוו אלימות פיזית ונפשית, מצד הגורם שאמור היה לשמור ולהגן עליהם מפני כל פגע רע. נוכח גילם של הפעוטות קשה בשלב זה לעמוד באופן מדויק על השלכות מעשיה האכזריים של הנאשמת, אך אותם מעשים עלולים בהחלט להטביע חותמם על התפתחותם.

עמד על כך בית המשפט העליון בע"פ 4302/18 **בוקשטיין נ' מדינת ישראל** (21.1.19), שם צוינו הדברים הבאים:

"במקרה דנא תקפה המערערת את הפעוט - ילד רך בשנים - והתעללה בו שוב ושוב. היא הכאיבה לו, הבהילה אותו, חבלה בו ופצעה אותו. היא סיכנה את שלומו בהנפת גופו, הטחתו ברצפה והפעלת לחץ עליו... טרם ניתן לעמוד על השלכות מעשיה של המערערת על נפש הפעוט, אולם, כפי שצוין בתסקיר נפגעי העבירה, טראומה חוזרת כזו שעבר הפעוט מידי המערערת עלולה לפגוע בהתפתחותו התקינה ולהוביל לתסמינים רגשיים ונפשיים קשים ביותר."

35. כאמור, קשה לעמוד באופן מדויק על האופן בו השפיעו מעשי הנאשמת על אותם פעוטות, אך ברי כי פוטנציאל הנזק הטמון בהם הוא רב. הגם שהאירועים מושא כתב האישום הסתיימו בלא פגיעות פיזיות, ניתן לתאר, על נקלה, תרחיש אחר לגמרי שתוצאותיו הוות אסון. בייחוד שעה שמדובר בתינוקות, בני פחות משנה, שגופם קטן ושברירי, ושאין מסוגלים למנוע את מעשיה הנאשמת או להתגונן מפניהם.

יש רק לקוות כי אותם מעשים נתעבים אליהם נחשפו הפעוטות לא ילוו אותם למשך שארית חייהם, וכי החום, האהבה והביטחון שמעניקים להם הוריהם יקהו את השפעתם והשלכותיהם של האירועים הקשים שחוו.

36. התנהלותה של הנאשמת, על שלל המעשים בגינם הורשעה, לא פגעה רק באותם פעוטות רכים בשנים, אלא השליכה, מטבע הדברים, גם על חיי הוריהם. תחושת חוסר האונים, הכאב, הצער והכעס, עליהם עמדו ההורים במסגרת עדותם ומכתביהם, מובנת וכואבת. התחושה שילדיהם נשלחו, על ידם, למסגרת חינוכית שאמורה לספק להם חום ואהבה, אך סיפקה להם בפועל חוויה טראומטית ואלימה, היא תחושה קשה.

37. עוד בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ראיתי להביא בחשבון את חלקה של הנאשמת בביצוע המעשים, שהינו מרכזי ודומיננטי מחלקה של הנאשמת 2, וזאת הן בפן המהותי והן בפן הכמותי, הנוגע למספר האירועים בהם היתה מעורבת. ודוקו - הנאשמת בענייננו הורשעה בעבירת התעללות בחסרי ישע בעוד הנאשמת האחרת הורשעה במעשי תקיפה.

כמו כן ראיתי להביא בחשבון את יכולתה של הנאשמת להבין את הפסול שבמעשיה, ואת משמעותם.

38. זאת ועוד, במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה בענייננו, מצאתי להתחשב בכך שמדובר באירועים שהתרחשו במהלך יום אחד, במשך כשעתיים. זאת, על אף שהחומרים שהופקו ממצלמת האבטחה מתעדים כעשרה ימים, במהלכם טיפלה הנאשמת בפעוטות כפי שמצופה היה שתנהג. במובן זה ענייננו שונה מאותם מקרים בהם נמשכה ההתעללות משך ימים רבים ולעתים אף שבועות.

39. בית המשפט העליון עמד, לא אחת, על מדיניות הענישה המחמירה הנוהגת במעשים הכוללים שימוש בכח אכזרי כלפי פעוטות חסרי ישע. מדיניות זו תקפה ביתר שאת שעה שהאלימות ננקטת בידי מי שאחראי על אותם פעוטות ואמון על שלומם וביטחונם. (ע"פ 6238/13 פלוני נ' מדינת ישראל, (8.6.2014); ע"פ 9095/06 פלוני נ' מדינת ישראל (24.12.2007); ע"פ 7438/03 פלוני נ' מדינת ישראל (29.3.2004); ע"פ 5986/08 כחלון נ' מדינת ישראל (10.11.2008)). בע"פ 5248/06 גוריאצקין נ' מדינת ישראל (9.11.2006), נאמר כי מדובר ב- "התנהגות שבן-אנוש מתקשה לעכלה, שהרי שלובים בה רוע ואכזריות כלפי קטינים חסרי ישע, אשר מעטים דוגמתם".

40. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירה בה הורשעה הנאשמת ובנסיבותיה מלמדת כי הענישה במקרים שלוו בפגיעה קשה בקטינים חסרי ישע כללו מאסרים לתקופות המגיעות עד כדי מספר שנים.

בע"פ 4302/18 בוקשטיין נ' מדינת ישראל (21.1.19), אליו התייחסו שני הצדדים, נדון ערעורה של נאשמת שהורשעה, על פי הסדר טיעון, בעבירות של התעללות ותקיפה כלפי פעוט בו טיפלה. המערערת

עבדה כמטפלת בפעוט יליד שנת 2016, ובמהלך תקופה המשתרעת על פני מספר חודשים, תקפה אותו וגרמה לו חבלות של ממש. כך, בין היתר, השליכה המערערת לעבר הפעוט צעצוע פלסטיק שהוביל לדימום מהאף, הפילה את עגלת התינוק מספר פעמים באופן שהותיר אותו תלוי במאונך, דחפה בכוח את אצבעותיה לעומק גרונו של הפעוט מספר פעמים, גרמה לו חבלה ופצע בקשר הלשון שבגינם נזקק לטיפול רפואי, וכיו"ב מעשים אכזריים ונפשעים. הערכאה הדיונית קבעה כי מתחם העונש ההולם למעשיה נע בין שנה עד 4 שנות מאסר בפועל, והטילה על הנאשמת עונש של 15 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. במסגרת גזירת העונש נתנה הערכאה הדיונית דעתה לכך שמדובר בנאשמת כבת 25, שאין לה עבר פלילי, ושחווה פגיעות קשות במסגרת קשר זוגי קודם, אשר הותירו בה משקעים וטראומה בלתי מעובדים. ערעורה על חומרת העונש נדחה על ידי בית המשפט העליון. יוער כי המעשים מושא התיק הנ"ל חמורים באופן ניכר מהמעשים בעניינו.

בע"פ 5986/08 **כחלון נ' מדינת ישראל** (10.11.08), אליו הפנתה המאשימה, נדון ערעורה של נאשמת שהורשעה בעבירות של תקיפה והתעללות בקטין או חסר ישע. המערערת הייתה הבעלים, המנהלת והגננת של גן ילדים, אשר במהלך תקופה של חודשיים התעללה, גופנית ונפשית, ברבים מילדי הגן. כך, למשל, נהגה להושיב ילדים בכיסאותיהם בכח, כאשר היא מושכת אותם בחוזקה בידיהם, משכה בשיער ראשם, הדפה את ראשם בכח לכיוון הקיר, ואף החזיקה אותם בחדר חשוך ששימש כמקום אחסון למזרנים. צוין כי בחלק מהמקרים נגרמו לקטינים חבלות של ממש. בעקבות מעשיה, דן אותה בית המשפט ל-18 חודשי מאסר, לצד עונשים נלווים. ערעורה של הנאשמת, הן על הכרעת הדין והן על חומרת העונש, נדחה על ידי בית המשפט העליון.

בת"פ 54348-05-19 **מדינת ישראל נ' דוד** (11.2.20), שאף אליו התייחסו שני הצדדים, הורשעה הנאשמת, בת 66 ומי שטיפלה בתינוק יליד 8.6.18, בעבירה של התעללות בקטין. בדומה לעניינו, הכרעת הדין התבססה בעיקרה על הודאתה של הנאשמת בעובדות כתב האישום המתוקן, ועל הכרעה משפטית לפיה העובדות בהן הודתה מקימות את העבירה של התעללות בקטין, שיוחסה לה בכתב האישום. כתב האישום מגולל אירועים בהם הזיזה הנאשמת שם את התינוק בחוזקה, דחפה לו מוצץ או בקבוק לפה בחוזקה, והתנהגה אליו באגרסיביות, כולל סטירות וחניקה. יצוין כי מרבית האירועים שם התרחשו במהלך יום אחד, משך כשעתיים, ואילו האירוע הנוסף אירע מספר ימים קודם לכן. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם את העבירה בה הורשעה הנאשמת נע בין מאסר לתקופה של 9 חודשים שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות לבין מאסר בפועל לתקופה של 24 חודשים, לצד ענישה נלווית. בסופו של דבר גזר בית המשפט על הנאשמת עונש מאסר בפועל של 12 חודשים, לצד עונשים נלווים. בית המשפט הביא בחשבון, בין היתר, את הודאתה של הנאשמת, נסיבות חייה המורכבות, והעובדה כי היא נעדרת עבר פלילי.

בת"פ 40095-07-14 **מדינת ישראל נ' ירון** (7.6.15), הורשעה נאשמת, בת 59, לאחר שהודתה בעובדות כתב אישום מתוקן, בביצוע עבירה של התעללות בקטין. מדובר בנאשמת שעבדה כסייעת בגן ילדים, בו היו 32 ילדים בגילאי 3.5-4.5 שנים. במהלך אחד המפגשים בו השתתפו כל ילדי הגן, הושיבה הנאשמת את אחד הילדים על כיסא לצידה. במהלך המפגש, ולאחר שאחת הקטינות אמרה כי אותו קטין הרביץ לה, הורתה הנאשמת לקטינה ש"תחזיר לו". לאחר מכן ניגשה הקטינה, ובעקבותיה שני קטינים

נוספים, אל עבר הקטין, ובעטו בו. כל זאת שעה שהנאשמת צופה במעשיהם ואיננה נוקפת אצבע. בהמשך, בעקבות דיווחים של קטינים נוספים שאותו קטין הכה אותם, משכה הנאשמת את הקטין בכוח אל מרכז המעגל, ואמרה לכל ילדי הגן כי כל מי שנפגע על ידי הקטין רשאי להחזיר לו. בהוראתה זו, ניגשו כל ילדי הגן לעבר הקטין, הקיפו אותו ובעטו בו. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם הענישה ההולם בנסיבות העניין נע בין עונש של מספר חודשי מאסר, שניתן וירוצו בעבודות שירות, לבין עונש של 12 חודשי מאסר. לאחר שנתן דעתו, בין היתר, לפרק הזמן הקצר שבו נעשו המעשים, אשר הופסקו ביוזמת הנאשמת, לכך שלמעשה לא קדם תכנון של ממש, לנסיבותיה האישיות, התנהלותה הנורמטיבית לאורך השנים ועברה הנקי, ולאחר שנתן דעתו לתסקיר שירות המבחן לפיו הסיכוי להישנות מעשים דומים הינו נמוך, גזר בית המשפט על הנאשמת עונש של 5 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות.

בת"פ 1525-11-18 **מדינת ישראל נ' אלקיים-וייס ואח'** (19.4.21), הורשעה נאשמת על פי הודאתה, ובמסגרת הסדר טיעון, בשלוש עבירות של תקיפה על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש ובריבוי עבירות של תקיפה סתם כלפי פעוטות. מעשי הנאשמת כללו, בין היתר, הנפת ראשם לאחור של פעוטות, אחיזתם בכוח, הושבתם בחוזקה, משיכת שערותיהם, גרירתם על הרצפה, דחיפת ראשם, הצמדת חיתול בכח לפניהם ועוד. מעשי הנאשמת הנ"ל השתרעו על פני תקופה בת שבועיים ויומיים, והם כללו עשרות מעשי אלימות כלפי 19 פעוטות. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן נע בין 18 ל-30 חודשי מאסר בפועל. לאחר שהביא בחשבון, בין היתר, את הודאתה של הנאשמת, לקיחת האחריות מצדה עכל מעשיה, החיסכון בניהול ההליך, עברה הפלילי הנקי, וכן את השפעת חשיפת האירועים מושא כתב האישום, גזר עליה בית המשפט עונש של 22 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.

41. אציין כי קיימת פסיקה נוספת בגדרה הוטלו עונשים קלים מהעונשים שהושתו בפסקי הדין עליהם עמדתם לעיל. מנגד קיימים גם פסקי דין בהם הענישה מחמירה יותר, כל מקרה ונסיבותיו הייחודיות.

42. לסיכום, לאחר שנתתי דעתי לחומרת העבירה בגינה הורשעה הנאשמת בעניינינו, לערכים המוגנים שנפגעו מביצועה, וכן שקלתי את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לרבות העובדה שהאירועים התרחשו משך פרק זמן מצומצם יחסית בן כשעתיים, ולאחר שעמדתי על מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין 14 ל-36 חודשי מאסר לריצוי בפועל. זאת, לצד עונשים נלווים.

גזירת העונש בתוך המתחם

43. בטרם אדרש לגזירת העונש בתוך המתחם שנקבע, אציין כי לא מצאתי מקום לחרוג לקולא מאותו מתחם מטעמי שיקום. בהתאם לסעיף 40ד(א) לחוק העונשין, תנאי לחריגה כאמור הוא קיומו של סיכוי של ממש שהנאשם ישתקם. כדי לעמוד בתנאי זה, על הנאשם להציג עובדות וראיות לסיכויי השיקום, להבדיל מטענות בעלמא (ע"פ 6637/17 **קרנדל נ' מדינת ישראל** (18.4.2018)). עיינתי בתסקיר שירות המבחן, ובמסמכים שהוצגו מטעם ההגנה, מהם עולה כי הנאשמת החלה בטיפול דרך קופ"ח, אלא שהטיפול נקטע בעקבות פרוץ משבר הקורונה ולידת בתה כחודשיים לאחר מכן. צוין כי על פי התרשמות הגורם המטפל,

קטיעת הטיפול מנעה העמקה בבחינת מעשיה התוקפניים של הנאשמת.

כמו כן בחנתי את התסקיר המשלים שהוגש ביום 3.5.2021 לפיו שולבה הנאשמת בהליך טיפולי ייעודי לסייעות וגננות שהופנו לשירות המבחן בעקבות מעשי התעללות בילדים ופעוטות במסגרת עבודתן. נאמר כי פתיחת הקבוצה נדחתה מחודש אפריל וזו נפתחה ביום 3.5.2021 (יום עריכת התסקיר המשלים) וכי הנאשמת עתידה ליטול בה חלק.

הגם שעולה שהנאשמת נטלה חלק במפגשים הטיפוליים והגיעה אליהם בקביעות ועל אף שילובה בקבוצה טיפולית שאמור להתכנס לראשונה ביום 3.5.2021, ספק אם הדבר עולה כדי סיכוי של ממש לשיקום, שיצדיק סטייה ממתחם העונש. מבלי לגרוע מהאמור, אציין כי לטעמי חל בענייננו סעיף 40ד(ב) לחוק העונשין, אשר קובע כי בית המשפט לא יחרוג ממתחם העונש ההולם מקום בו מעשה העבירה ומידת האשמה הינם בעלי חומרה יתרה.

44. בגדר הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הבאתי בחשבון בראש ובראשונה את הודאתה של הנאשמת בעובדות כתב האישום, הגם שביקשה לברר את טענתה המשפטית כי עובדות אלו אינן מגלות את העבירה שיוחסה לה. זכות זו עומדת לה, כמו לכל נאשם אחר, ואין להחמיר בעונשה בשל כך. בייחוד, שעה שמדובר בטענה משפטית שלא היתה כרוכה בשמיעת עדים.

45. כן הבאתי בחשבון את העובדה שהנאשמת לקחה אחריות על מעשיה, אם כי לא בצורה בלתי מסויגת. בהקשר זה אני מפנה לתשובתה לכתב האישום, במסגרתה הופנתה מעין אצבע מאשימה כלפי מנהלת הגן, אשר הפצירה בנאשמת, לטענתה, להגיע לעבודה חרף העובדה שחשה ברע באותו יום. במסגרת תשובתה ציינה הנאשמת כי מצבה הרפואי ביום האירועים מושא הדיון הביא לכך שהייתה קצרת רוח וחסרת סבלנות, וייתכן כי אף נהגה בקטינים בדרך "עדינה פחות" מהרגיל. דברים דומים עולים גם מתסקיר שירות המבחן.

46. בנוסף, נתתי דעתי לכך שהנאשמת נעדרת עבר פלילי, וזוהי למעשה הסתבכותה הראשונה עם החוק. כן הבאתי בחשבון את נסיבותיה האישיות, המשפחתיות, הרפואיות והנפשיות של הנאשמת כפי שהן עולות מתסקיר שירות המבחן ומהתיעוד הרפואי שהוצג בפניי, ובכלל זה את העובדה שמדובר באם לשתי ילדות קטנות.

47. זאת ועוד, מאז חשיפתה של הפרשה העומדת במרכזו של תיק זה, ספגה הנאשמת וממשיכה לספוג הכפשות קשות, גידופים ודברי נאצה. חלקם של הדברים אף באו לידי ביטוי במהלך ההליך שהתקיים בפניי, שעה שלכל דיון אליו התייצבה הנאשמת התלוו צעקות רמות שהדהדו ברחבי היכל המשפט "רוצחת", "הלוואי שתמותי בייסורים" ועוד כהנה. בנוסף, לחשיפת הפרשה התלווה גם "שיימינג", ברשתות החברתיות ובכרזות שנתלו בשכונת מגוריה, בחלקם אף פורסמה תמונה של בתה הפעוטה. דומה כי מעשים אלה

שחרגו מן הראוי והיוו כמעין "עונש" לנאשמת, צריכים אף הם להילקח בחשבון.

48. לבסוף נתתי דעתי להתרשמות שירות המבחן מהנאשמת כבעלת יכולות תפקודיות והעדר קווים אלימים מושרשים באישיותה ולהערכה כי קיימת רמת סיכון נמוכה להתנהלות אלימה בעתיד.

יחד עם זאת, לא אוכל לקבל את המלצת שירות המבחן כי יוטל על הנאשמת עונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות והעמדתה בצו מבחן.

על אף חשיבותו של תסקיר שירות המבחן, המשמש ככלי המסייע בידי בית המשפט לרדת לעומקן של נסיבותיו האישיות של הנאשם ולבחון דרכי וסיכויי שיקומו (ראו ע"פ 3472/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (3.9.12); בש"פ 5859/04 **מדינת ישראל נ' נאיף** (22.6.04); בש"פ 267/11 **מדינת ישראל נ' ברמוחה** (13.1.11)), הרי שהשיקולים המנחים את שירות המבחן בהמלצתו והשיקולים והאינטרסים שעל בית המשפט לבחון לצורך הכרעתו, לא בהכרח זהים וחופפים המה. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בע"פ 8283/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2.3.2011):

"כידוע, המלצת שירות המבחן, כשמה כן היא, בגדר המלצה בלבד, ואין היא מהווה מדד מכריע בהחלטתו של השופט. בסופו של יום האחריות מוטלת על כתפי בית המשפט, ועליו לערוך את האיזון בין האינטרסים הנוגדים ולשקול את כלל השיקולים הרלוונטיים העומדים בבסיס מטרתה של הענישה הפלילית, בשים לב להמלצת שירות המבחן (ראו למשל רע"פ 843/07 טארק אבו גאנם נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 25.2.2007). "השיקולים המנחים את שירות המבחן בהמלצתו כגוף שמהותו טיפולית, אינם חופפים בהכרח את אלה המנחים את בית המשפט" (בש"פ 6426/09 **מדינת ישראל נ' פלוני** (לא פורסם, 12.8.2009))."

49. בענייננו, חומרת מעשיה של הנאשמת, העבירה שבה הורשעה, כמו גם מדיניות הענישה הנוהגת והמחמירה, אינם מתיישבים עם הגישה המקלה של שירות המבחן, ולכן באתי לכלל מסקנה כי אין מקום לאמצה.

50. בשקלול הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, נסיבות עליהן עמדתי לעיל בהרחבה, אני סבור כי נכון לגזור את עונשה של הנאשמת קרוב לרף התחתון של המתחם שנקבע לגביה, וזאת לצד עונשים נלווים.

51. לפיכך, אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. 15 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי שני ימי מעצרה.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל תעבור משך שלוש שנים מיום שחרורה עבירת אלימות מסוג פשע, ותורשע בגינה.

ג. פיצוי כספי בסך 3,000 ₪ שישולם להורי כל אחד מהקטינים שנפגעו ממעשיה. הפיצוי ישולם תוך 90 ימים אחרת יתווסף לו קנס פיגורים על פי דין.

ד. הנאשמת תתייצב לריצוי מאסרה ביום 1.6.2021 עד לשעה 9:00 בבית המעצר קישון, כשברשותה תעודת זהות או דרכון.

הנאשמת תתאם את כניסתה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם אבחון ומיין של שב"ס בטלפון 08-9787336; 08-9787377.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן והודע היום כ"ג אייר תשפ"א, 05/05/2021 במעמד הנוכחים.

אמיר טובי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

ניתן בזאת צו עיכוב יציאה מהארץ שיעמוד בתוקפו עד לתחילת ריצוי עונש המאסר שהושת על הנאשמת בתיק זה. הנאשמת תפקיד את דרכונה תוך 3 ימים במזכירות בית המשפט.

לא מצאתי מקום לחיוב בהפקדת ערובה כספית.

**ניתנה והודעה היום כ"ג אייר תשפ"א,
05/05/2021 במעמד הנוכחים.
אמיר טובי, שופט**